

ANTİ KOLONYALİST MÜCADELEYE

KATKI

esiz ve kölelerin bülteni

* **Komünist Partilere
DEKLARASYON**

* **Ali Ergin Güran'dan Açıklama**

TÜSTAV

EYLÜL 1988

YIL: 2 (+17) SAYI: 2 (+37) 1000 TL. (KDV Dahil)

ANTİKOLONYALİST MÜCADELEYE

K A T K I

Kurucuları : A. CERRAHOĞLU (KERİM SADI)
ALİ ERGİN GÜRAN

Sahibi : Ali Mete

Genel Yayın Yönetmeni : Mahmut Açıksöz

Yazı İşleri Müdürü : Cumhuriyet Aksel

Şimdilik Üç Ayda Bir Çıkar.

«İlan Kabul Edilmez»

Adres : Atatürk Mah. Mandıra Sk. K Blok, D. 2,
Ümraniye / İSTANBUL

Dizgi - Baskı : EKİM MATBAASI

Son Baskı Tarihi : 22.8.1988

**Başta Sovyetler Birliği Komünist Partisi
Olmak Üzere Nabi Yağcı (Haydar Kutlu)
ve Nihat Sargın ile İlgilenen
Tüm Komünist Partilere ve Progresist Kuruluşlara
DEKLARASYON**

«TKP'nin 5. Kongresi» diye ilân edilen olayla başlayıp, Nabi Yağcı (Haydar Kutlu) nın Nihat Sargın'la beraber Türkiye'ye gelerek hapse girmek istemesiyle devam eden etkinlikler silsilesi, tertibine TC Devleti memurlarının da aktif olarak katıldığı büyük bir provokasyondur. Bu provokasyonun baş tertipçisi de 1973-74'lerden itibaren tezgâhını bazı devletlere nasıl kabul ettirdiğini gayet iyi bildiğimiz Lâz İsmail, İsmail Bilen, İsmail (Marat) namları ile mâruf aşâğılık heriftir...

Ancak TC Devleti, Ali Ergin Güran'ın 3216 sayılı —Pişmanlık Yasası diye ünlenen— yasadan yararlanmak için yaptığı iade-i muhakeme talebinin reddi ile ajansal deşifrazyon işinin durdurulmasını istediği; diğer bazı belirtilerle de provokasyon tırmanışından vazgeçileceği ve fikir özgürlüğüne yol açılacağı intibahını vermiştir.

Bu durumda diğer ilgili devletlerin sözkonusu kişilerle olan ilişkilerini —somut verilerle— açıklamanın da gereksiz hatta zararlı, kasıtlı bir davranış olacağını düşünüyoruz; hatta şimdilik bu kişiler

hakkında hangi yer ve tarafla olursa olsun açılacak herhangi bir polemik'in bile umumi gidişât bakımından zararlı olacağına kaniyiz.

Ne varki son zamanlarda Nabi Yağcı ve Nihat Sargın adlı kişiler ile ilgili olarak göstermiş olduğunuz davranışlar karşısında düş-tüğümüz hayreti ve kanaatimizi de burada kısaca kaydetmeden ge-cemiyeceğiz :

Komünistler, progresistler ne zamandanberi devletlerarası gizli pazarlıkların, ispiyonajların —ricacı, tavassutçu, protestocu şekille-rinde de olsa— âleti olma durumuna düştüler, anlamak kolay değil!.. Bizim bildiğimiz komünistler, progresistler, yaygın kitle hareketleri-nin (atılımlarının) öncüleri, yöneticileri veya enternasyonalist yeni fikirlerin savunucuları, takipçileri olarak ortaya çıkarlar. Yoksa Tür-kiye'ye demokrasi ihraç etmek istiyoruz, bu ihracatı da ancak bu iki kişi gerçekleştirebilir diye tutturup, bağırıp çağırmak anlaşılabilir bir tavır değildir. Bu iki kişi Türkiye'deki hangi kitle atılımının öncü-sü, hangi enternasyonalist yeni fikrin savunucusudurlar? Yoksa ya-pılmak istenen özde oportünistçe, kariyeristçe bir siyasi spekülasyon, şekilde ise sihirli bir komünist etiketi —ismi— altında mistik (sırcı, gizemci) bir havarilik midir?...

Türkiye'deki progresistler modası geçmiş «komintern memurlu-ğu» formasyonunun, konformizme dayalı —hamasetle örülü— tik-sindirici propaganda tarzı ile nereye varılabildiğini, son Afganistan tecrübesinden öğrenip ders almamışlarmıdır ki, kitle hareketlerinden kopuk, kolonyalizmin elitizmine benzer bir kadroculuk oyununun cazibesine kapılınsınlar?!. Veya Şah'ı devirip legale çıkmak için tak-tik işbirliği yapıyoruz derken, ultra reaksiyoner dincilerin ağına dü-şen İran komünistlerinin trajik sonunu görmemişlermidir ki, paşa-lara inat 141, 142, 163 kalksın diye tutturup dini mistisizme dayalı gerici örgütlenmelerden, kolonyalistlerin âletlerinden ortak arasın-lar?!. Ve daha sonra da Sovyetler Birliği'nde «Glasnost» ve «Perest-royka» gibi orijinal adlarla alınan siyasi kararların veya üzerinde uğraşılan «problematik»in ne gibi bir problem vazedeceğini ve hatta bu problemin nasıl bir çözüm yolunun bulunacağını düşünmüyorlar-mı ki Sovyet Komünist ve progresistlerinin unuttuklarını yeniden keşfedip (!) tatbiki kalkışsınlar?!

Bilindiği gibi emperyalizmin iki komponenti, bileşeni vardır : Kapitalizm ve kolonyalizm...

Bugün dünya çapında global olarak düşünüldüğünde bu bileşenlerden biri olmazsa diğeri de olmaz, dolayısıyla emperyalizm de var olamaz. Ancak teknoloji geliştirememiş sanayi üretmeyen bir yerde —ülkede— anti-kapitalist mücadeleden bahsetmek absürt bir senaryodur. Hele ki teknoloji geliştiren, sanayi üretmekte olan yerlerde —ülkelerde— anti kapitalist mücadele durmuş, yani işçileri kolonyalist sömürüden pay alarak rehavete kapılmış, komünist ve progresistleri de enternasyonalist yeni fikirler üretmez hale gelmişlerse...

Türkiye'de Türkler, kolonyalizmin çok eski biçimlerinden beri anti-kolonyalizm mücadelesi vermiş ve hatta bu mücadele ile yıkılan Doğu Roma'nın enkazı üzerinde varlıklarını ispatlamışlardır. Yani Türkiye'deki Türklerin varlık nedeni anti kolonyalist mücadeleler olmuştur. Nitekim Kurtuluş Savaşı da bir anti kolonyalist davranıştır. Ve anti emperyalist Sovyet ihtilali ile bu yönde paralele gelinerek soluklanmak için gerekli bir zaman ve mekân kazanma başarısına ulaşmıştır.

Türkiye bugün de, başlayacak yeni anti-kolonyalist mücadelede Sovyetlerle aynı yönde paralele gelmek durumundadır :

Çünkü bizce Sovyet Komünist Partisi'nin «Glasnost» ve «Perestroika» diye adlandırdığı politikaları özünde, yeni anti-kapitalist atılımlara zemin hazırlayacak bir anti-kolonyalist program arayışının «problematik»inden başka birşey değildir. Yani bu politikalar neticesinde ülkenin —hatta bir dereceye kadar dünyanın— esas problemi vazedilince, bunun çözümünden ancak evrensel anti-kolonyalist program çıkacaktır.

Ancak «siyasi açıklık» ile başlatılan bu «yeniden yapılanma» sürecinin, fikir platformunda her türlü mistisizmle amansız bir mücadeleye girilmediği takdirde —tabandaki— halkların töresel ve dinsel farklılıklarının üzerinde —emperyalistlerin desteği ile— oportünist ve kariyeristlerce yapılacak bilimsel kisveli spekülasyonlarla çarpıtılarak kullanılması mümkündür.

O halde burada da karşımıza gayet açık bir şekilde her türlü mistisizmin (felsefi, folklorik, artistik vs.) ana kaynağı olan dini mistisizmin cerh ve red edilmesi problemi çıkmaktadır.

Her türlü mistisizmin ana kaynağı dini mistisizmdir: Çünkü hayvanlara atfedilemeyecek, salt insana ait —modern bilim ve politika terminolojileri hariç tutulursa— hiçbir kavram yoktur ki menşei dini literatürde bulunmasın. Zaten insana «dindar hayvan» denilmesinin sebebi de burada yatmaktadır.

Dini mistisizmin iptali ise dinin (panteizm, politeizm, monoteizm süreçleri olarak) maddi izahı ile mümkün olabilir ancak...

Gerçekten de dikkatle incelendikçe görülmektedir ki barbarlık dönemlerinden itibaren söylentilere katılmış ahlâki (moral) ve bedihi (estetik) kısımları hariç tutarsak özünde —ayın, oruç, kurban vs. gibi— muhtelif ibadet şekilleri ve —tanrı, melek, ruh, şeytan, sevap, günah vs. gibi— metafizik kavramlardan ibaret olan dini literatür, aslında insanın türediği, —emeği ile— kendini ürettiği veya kendini yapılandığı milyonlarca yıllık vahşet döneminin bir nevi —davranışlar ve kavramlarla— sembolik anlatımından başka birşey değildir.

Dini kavramları metafizik diye damgalayarak tarihi materyalist metodun inceleme sahası dışında tutmak ve insanın uzak geçmişinin araştırılmasını son tahlilde —aynen bir hayvan gibi— fosil arayışlarına kadar indirgemek hiç de bilimsel bir yaklaşım değildir. Çünkü bugünkü fiziğine ulaşamamış insandan gelen söylentilerin metafizik olacağı gayet tabiidir. Ayrıca yine bugünkü fiziğine ulaşamamış insanlardan gelen bazı davranış şekillerini immoral, inestetik hatta mantıksız olarak damgalayıp görmezlikten gelmek, veya gerçek hayatla birlikte bir takım ilkel davranışlardan müteşekkil «ibadet» diye bir «metafizik hayat» daha kabul etmek, aslını, kökenini yok saymak, kendini tanımamak ve/veya tanımak istememek demektir; ki bu da aynı zamanda —köleci (politeist) Grek sitelerinden kaynaklanan— düalist, orientalist yani kolonyalist Batı düşüncesinin çıkmazına saplanmak demektir...

Son tahlilde bu problemin çözümü insanın hayvandan nasıl farklılaştığı veya evrensel «emek» tarifi nedir sorularında yatmaktadır.

Burada problemin çözümü için gerekli olan «postüla»ya bir ilk yaklaşım olarak şunu da kaydedelim ki, insanla hayvan veya başka bir deyişle ruhlu hayvanla ruhsuz hayvan arasındaki fark, canlı ile cansız madde arasındaki kategorik farktan daha az kategorik değildir. Ve «insan» olayı ile adeta özdeş olan ve «ruh» ile de çok yakın ilişkisi olan «emek» kavramının evrensel tarifi ortaya çıkınca, kolonyalistlerce insanlığa karşı yapılan büyük tahribat ve sömürü —işçi sömürüsüne de yeni boyutlar getirecek şekilde— anlaşılacaktır. Yoksa «emek» kavramı açıklığa kavuşturulmadıkça kolonyalist ekonomistlerin, «benim! diyen» komünistleri bile cezbeden sihirli reçeteleri nasıl eleştirilebilir?

Meselâ «Emek»in hepsi meta olamaz; «Emek»in bir kısmı meta yani iş, bir kısmı ruhtur.

Emeğinin tümünü satmak zorunda kalan insan aynı zamanda ruhunu da satmış olur ki bir müddet kudurgan bir tüketici olarak başkalarını —gelişmiş üretim ilişkilerinin mahsulü olan insan modelini— taklid ederek onların ruhu ile idare eder ama son tahlilde hayvanlaşarak yok olur. İşte kolonyalistlerin insanlara yaptıkları budur aslında... Onların sihirli ekonomik reçetelerinin özü de budur.

İnsanların tüm emeğine fiyat biçerek, tüketim için tümünü satmalarını sağlayan kolonyalistler aynı zamanda bu sömürülen insanları hayvanlaşıp birbirini yer duruma gelinceye kadar birarada tutabilecek şeyin ancak ve yalnız mistik bir doktrin olabileceğini de gayet iyi bilirler. İnsanların birlik ve beraberliğini, ve de yaratıcılığını sağlayan yani üretim ilişkilerini geliştiren «emek»in de tümü satılınca ortada ne halk ne de insan kalacaktır; ki gerçek soykırım budur işte...

Buradan anlaşılmalıdır ki «insan»ın teorisinin yapılma zamanı gelmiştir. Çünkü artık pek çok «bilim kurgu» senaryolarında bile adeta otokritik sahibi yani kendi kendini programlayan, yani basbaşağı adam gibi olan robotlar sık sık yer almaktadır. Eğer böyle robotlar yapılacaksa insanın kendini yapılandığı ilk dönemleri (vahşet dönemleri) de teorik yaklaşımlarla çözülmeye başlanacak demektir. O halde bu teori kolonyalistler elinde bir silah haline gelmeden —bir

an önce— bir yaşayış biçimi —programı— olarak kitlelere mal edil-
melidir. Çünkü vasat insan zekasına sahip robotlar yapıldıktan son-
ra, doğal programında yaşatıldıkları taktirde nasıl bir yaratıcılık
ortaya koyacakları belli olmayan milyonlarca insanın iptali, kolon-
yalistlerce gizli bir siyasi tercih olarak hemen gündeme getirilebi-
lecektir. Bu «iptal» işi de en koyu mistik örgütlenmeler içinde insan-
lar birer gönüllü kurban haline getirilerek gayet demokratik (!) bir
şekilde halledilebilecektir.

Demek ki «insan» teorisi, aynı zamanda bir oluşum ve gelişim
veya yaşayış programı ortaya koymalıdır ki bu da «anti kolonyalizm»
programı demektir. Yani «insan» olayının teorisi, bir plan program
veya çerçeve program veya «sonlu»da sınırları olan bir program de-
ğil, zaman ve mekân boyutlarında «sonsuz»da sınırları —yani limit-
leri— olan bir eylem ve örgütlenme programı ortaya koymalıdır.
Yani bu, aynı zamanda insanın geçmişini araştırma, anlama ve bu
şekilde geleceğine ışık tutma programı demek olmalıdır ve olacak-
tır. Yani bu da demektir ki bu işin, bu programın spekülasyonu,
«ben bilirim»ciliği olamaz; veya olursa, «kolonyalistlik» ile eş an-
lamlı olur...

Her devirde olduğu gibi bugün de kolonyalistler bildikleri bir
modele göre insan yetiştirme sevdasını, idealini taşımaktadırlar. Ama
aynı zamanda hiçbir devirde olmadığı gibi bugün de insanın kendi-
ni yapılandırdığı vahşet devri hakkında yani insanın kendini yeni-
den yaratması hakkında veya yaratıcılığı hakkında birşey bilmek,
insanı tanımak istemezler; yani mistisizmi kaldırmak, iptal etmek
istemezler. Çünkü o zaman kolonyalizm de, kendileri de kalmaz.

Onlar —aynı zamanda birer ekonomist olarak— daima insanı,
barbarlık döneminden itibaren kavrayıp bir «ekonomik varlık» yani
bir «tüketici» veya —en fazla— ehlileştirilmiş, eğitimle (!) şartlı
refleks kazandırılarak kantitatif üretim yapar hale getirilmiş bir
hayvan, mesela bir dolap beygiri veya sapan öküzü olarak düşün-
müşlerdir. Halbuki sırf tüketici olarak düşünüldüğünde insanın hay-
vandan farkı kalmaz ve son tahlilde hayvanlar gibi birbirini tüke-
tir. Aslında insanın vahşet döneminde, hayvana göre de, barbar in-
sana göre de büyük bir terslik olduğu düşünülmelidir; ki kolonyalizm

ile anti-kolonyalizm zıtlığı (çelişkisi) da bu derin temel terslikten kaynaklansın... Bir bakıma insanlığın tarihi aynı zamanda bu zıtlaşmanın —çelişkinin— tarihidir.

Sonuç olarak şunu diyebiliriz ki insanın varoluşu ve tüm gelişim süreci tarih içine, bilim içine alınmalıdır ve alınacaktır artık... Ki kolonyalistlerin «tüketici örgütleri» şeklinde âlet olarak kullanacakları her türlü mistisizme yer kalmasın veya gittikçe daha az yer kalsın. Zaten en genelde insanlara kaçacakları, sığınacakları —veya sürülecekleri— mistik alanlar veya karanlık bölgeler bırakılmazsa onlar doğal olarak yaratıcılık, üreticilik yönünde gerçek örgütlenmeye doğru yönelirler. Ve böylece de kolonyalistler istedikleri gibi güdecekleri tüketici gruplarından mahrum kalarak dağılırlar.

Biz bütün mistik akımları silip süpüren —en gelişmiş şekli ile— anti kolonyalizmin evrensel programını Doğu Roma'nın yıkılış tarihinden —yani bizim tarihimizden— çıkarabiliyoruz. Bunu en yakın zamanda yapılacak bir bilimsel toplantıda açıklamaya ve tartışmaya açmaya da hazırız.

Ama bu arada sizler de hiç olmazsa Lenin'in «düşünce davranış birlikteliği» olarak ifade ettiği, çok eski Türkçede ise «fikri zikri bir olmak» şeklinde geçen tavsiye veya direktifini hatırlayarak bugün artık tıkanmış olduğu açıkça görülen ve «düalizm», «oryentalizm» gibi hastalıklarla da málul olduğu bilinen Batı düşüncesinin oryantasyonunu yapmaya hazır olun. Çünkü mesela bir «Halkların kendi kaderlerini tayin hakkı» prensibi, «düşünce ve davranış birlikteliği» kuralı ile beraber gözönüne alınmazsa kolayca bir kolonyalist kışkırtma ve tasallut anlamını da kazanabilmektedir. Biz tartışmaların pek uzun sürmesi gerekeceğini sanmıyoruz. Yani en kısa zamanda kendini en kızıl gören komünistinden Atatürkçüsüne, müteşebbis sanayi kapitalistinden en yoksul köylüsüne kadar —yani «Koloni Düzeni» unsurlarından olmayan her meslekten— hemen herkesin eylemli olarak katılacağı bir anti kolonyalist programı formüle edip tatbikata sokabilecek durumdayız.

Ancak burada size son olarak şunu söylemeliyiz ki Türkiye'ye demokrasi ihraç etmek veya şunun bunun kurtarıcılığına soyunmak gibi —işimizi zorlaştırıcı— rolleri bırakın; ve fikir teatisine gelin de

şu «anti kolonyalist program»ı bir an önce çıkaralım... Zaten had-
dinden fazla zaman kaybedildi, kaybettirildi... Ve de görün gerçek
fikir mahkûmluğunun, fikir esaretinin ne olduğunu: İnsanların «ya-
kın takip»lerle, «tecrit»lerle, «hapis»lerle nasıl susturulmak veya
onun bunun peşine takılmak istendiğini... Sonra yine görün ki bu
«program» çıkınca yanlış işler de yapmış olsalar, hiçbir fikir suçlusu
içerde (Hapiste) kalıyor mu?! Kalmasına gerek kalıyor mu?!

Bizim bu «deklarasyon» ile amacımız ne edebi değeri olan bir
manifestasyonda bulunarak taraftar toplamak, ne de terminolojik
bilimsel bir tez öne sürmektir. Zaten içinde bulunduğumuz maddi
hayat şartları da buna elvermemektedir. Spesifik anlamı ile bu «dek-
larasyon», ancak ve yalnız bir uyarı ve aynı zamanda bir yaklaşım-
dır.

Bizi aramanız ve en kısa zamanda görüşmek dileğiyle.

KATKI

Bizimle ilişki kurmak,

Dergi adresinden posta vasıtasıyla,

143 50 66 veya 152 59 91 numaralı telefonlardan mesai saatleri
dahilinde Cumhuriyet Aksel vasıtasıyla,

520 91 35 veya 511 25 24 numaralı telefonlardan mesai saatleri da-
hilinde Av. Ali Tümer vasıtasıyla,
mümkündür.

TÜSTAV

A Ç I K L A M A

Müteakip sayfalarda yeralan Av. Ali Tümer'in mektubundaki «iade-i muhakeme talebimizin reddi» kararından da anlaşılacağı üzere TC Devleti ajansal deşifrazyon işinin durdurulmasını istemektedir.

Buna paralel olarak biz de son biriki aylık gözlemlerimiz ile provokasyon tırmanmasının durdurulmakta ve fikir özgürlüğüne yol açılmakta olduğu intibamı edindik.

Aslında bizim amacımız, resmî provokatör ajan da olsa, bize şahsen kötülüğü de dokunmuş olsa, hatta kötülük yapmak için yaratılmış «psikopatolojik bir vaka» da olsa, tek tek insanları, kötülüklerini teşhir ederek, aşağılayarak, utandırarak islah etmek, bir yere varmak veya tatmin olmak değildir. Çünkü asıl hedef, toplum içinden kötü kişi seçme ve kötü kişi yetiştirme örgütlenmeleri ve bunların esas sorumluları olmalıdır.

Biz amacımıza fikri yoldan da varır ve böyle kişilere yol veremeyecek filtrasyon sistemine sahip bir eylem ve örgütlenme programı ortaya koyabiliriz. Yani esas olan «pozitif seleksiyon» mekanizmasını tesis edebilmektir.

Bu durum muvacehesinde yurt dışından gelip de isteyerek hapse giren «gizli komünist» şeflerin —veya kendi ifadeleri ile «yarı gizli» şeflerin— Devlet veya Hükümet yetkilileri ile vardıkları veya varacakları gizli veya zimni anlaşmalar da artık bizi hiç mi hiç ilgilendirmeyecektir.

Ali Ergin Güran

İstanbul, 15/8/1988

Sayın, Ali Ergin Güran

Bilindiği gibi, İst. (2) No'lu Askeri Mahkemesinin 1986/200 E. sayılı dosyasından 3216 sayılı yasaya başvurunuzun reddedildiği hususuna (daha önce izah ettiğim sebeplerle) aşağı yukarı bir yıl sonra muttali olmuş ve 8.4.1988 tarihinde iade-i Muhakeme talebinde bulunmuştum.

Ayrıca 12.4.1988 tarihli dilekçelerimle Cumhurbaşkanlığı ve Başbakanlık Makamları'na (İade-i Muhakeme dilekçesi, mektuplarınız ve basında çıkan demeçleriniz eklenerek) başvurdum.

Daha sonra gene evvelce izah ettiğim sebeplerle davanızdan çekildim. Çekilme keyfiyetine ait dilekçemi (2) no.lu Askeri Mahkemeye PTT vasıtasıyla iadeli taahhütlü olarak gönderdim. Bu dilekçem 22.6.1988 tarihinde ulaşmış.

Bundan sonraki gelişmeler ise şöyle;

a) Askeri Yargıtay 3. üncü Dairesi İade-i Muhakeme istemini 31.5.1988 gün ve 1988/377, k. 1988/360 sayılı kararla reddetti. Davadan çekilmiş olmama rağmen karar tarafıma 1.7.1988 tarihinde tebliğ edildi.

b) aa) Başbakanlık Halkla İlişkiler Daire Başkanlığı, 15 Haziran 1988 tarih ve 21-H.İLŞ.D.B. 5504-21928 sayılı yazıları ile;

«.....»

12.4.1988 tarihli dilekçeniz incelenerek gereği yapılmak üzere 13.6.1988 tarih ve 5504-21928 sayılı yazımızın ekinde Milli Savunma Bakanlığına gönderilmiştir.

.....»

Şeklinde cevap verdi.

Bu müracaatın niçin Milli Savunma Bakanlığı'na gönderildiğini bilemiyorum.

Bildiğim kadarı ile anılan müracaatımızın İçişleri veya Adalet Bakanlığı'na sevki gerekirdi.

bb) Milli Savunma Bakanlığı 22 Haziran 1988 tarih ve 29.96.88. Şb. 4 sayılı bir yazı ile,

1 —

2 —

3 — Hükümlü vekilinin ilgi (a) dilekçesine eklediği 8.4.1988 tarihli dilekçesiyle «Yargılamanın Yenilenmesi» talebiyle Askeri Yargıtay'a başvurduğu anlaşılmıştır.

4 — Askeri Yargıtayca bu başvuru üzerine yapılan inceleme sonucunda Askeri Yargıtay 3. üncü Dairesinin 31.5.1988 gün ve 1988/377-360 esas ve karar sayılı ilâmı ile hükümlü vekilinin «Yargılamanın Yenilenmesi» isteminin reddine karar verildiği ve dosyasının kararlarla birlikte mahalline iade edildiği tesbit edilmiştir.

5 — Yargısal faaliyete ilişkin olarak Bakanlığımızca yapılacak bir işlem bulunmamaktadır.

.....»

Şeklinde cevap verilmiştir.

Örneğini daha önce tarafınıza tevdi ettiğim bu yazının 3. parag-

rafında, 8 yıllık mahkûmiyet hükmünüzün «Askeri Yargıtay 3. üncü Dairesinin 24.2.1987 gün ve 1987/112 Esas 1987/64 Karar sayılı ilâmı ile onanarak kesinleşmiş.....» şeklindeki bölümünde yer alan tarih ve numaralar yanlışdır.

Zira, bilindiği gibi, 8 yıllık hüküm, Askeri Yargıtay 3. Dairesinin 17.7.1984 tarih ve 1984/351 Esas, 1984/324 Karar sayılı ilâmı ile onanmıştı.

Yazıda yer alan tarih ve numara ise (2) no.lu Askeri Mahkemenin 3216 sayılı Yasaya başvurunun reddi üzerine vaki temyiz talebimizin reddi ve Mahkeme hükmünün onanmasına dair 3. Daire ilâmıdır.

Bilgilerinizi rica ederim.

Saygılarımla
Av. Ali Tümer

TÜSTAV